

Marijikin ogruček

Izhaja vsak mesec 8.

Vrejšje ga na čast Deteti Marijiki: Klekl Jož., vp. pleb., Črensovci
Cena: na skupni naslov 4 Din letno, na posamezni naslov: za naročnike Novin i Mar. Lista 5 Din. Za naročnike samo Mar. ogruč. 10 Din letno. V inozem. se pošilja z M. Listom brezplačno.

Marijikino ime

Ime Marija, Marijika pomeni tudi »zvezdo morsko«. Zvezda je na nebo posejana po božoj roki i sveti na zburkano morje v temnoj noči. Mornarje, brodarje se ne vejo kam obrniti na zburkanom morji, da bi prle prišli do suhe zemle. Nevarnost je velika, da se vtopijo. Te se zglednejo na nebo. Zvezde trepečejo na njej i žalostnim brodarom vlevajo tolažbo v srce. Kažejo njim pot do juga i sevra, do shoda i zahoda. Brodarje se osrčijo, z vüpanjom nãpunijo: nismo že daleč od suhe zemle, viher ne bo dugo divjao, zvezdice naznanjajo lepo, mirno vreme.

Tudi duša ma svojo moč. Tudi njo skorbačkajo viherje skušnjav i nastane v njej veliko valovje, grdo, nevarno valovje, štero jo šče potopiti. Zbudijo se valovje čemerov, valovje nevoščnosti, valovje kraje, valovje grdostije, nečistosti! O, ka bi bilo z uboge duše, če jo pokrijejo ti valovje! Ne, ne pokri-

jejo je. V noči skušnjav sveti zvezdica na nebi i vleva moč v bridke vöre skušavanja. Marijika je ta zvezdica. Nikdar te ne zaleje valovje skušnjav, drago detece, če boš v nevarnosti gledalo v to zvezdico i jo zvalo na pomoč.

Sv. Oča papa pozdravljajo in blagoslavljajo delo za treznost

Draga dečica, sam sv. Oča papa se veselijo i blagoslavljajo delo za treznost i pravijo: Ostanite na toj poti i hodite po njoj vsikdar dele i bole! Vaše delo je ne samo dobro, nego je tudi časten, sveti boj za Boga i ljudi, za narod i za cerkev, za družino i za posamezne.

Za Boga, šteroga pijančüvanje močno žali! Za ljudi, šterim pomagata na teli i düši! Za narod, ar alkohol dela telko škode, da nemre te rasti i procvetati! Za družino, ar pijančüvanje razdira družinsko srečo.

Draga dečica, bojüjte te sveti boj vsikdar bole hrabro i dobro. Cerkev se bo prav posebno veselila vašega dela, ar njoj s tem pripelate na pravo pot vse grešnike, šteri so vdani pijančüvanji. Pa tudi vi, draga dečica, zapomnite si vse dobre navuke, ki ste jih čteli v Marijikinom ograçeki, se po njij ravnajte i vidili bote, ka bo našeme narodi i ljudstvi samo na hasek i samo za dobro.

Mali ministrant

(Pripovedka)

Mali Janček je bio dober deček. V šoli je ne bio nigdar bit, samo včasi malo kregan. Katekizmuš pa je vsigdar jako dobro znao, zato so ga g. kaplan zvolili za ministranta. Več kak 20 minut je meo do cerkvi pa li nigdar ne menjkao pri oltari.

»Dober Bog ti da zato veliko plačo ednok«, so njemi pravili g. kaplan. Na to nebesko plačo si je Janček večkrat mislo, še celo se njemi je dostakrat senjalo. Ednok se njemi je senjalo, da je potegno za zvonček i je ne stopo v cerkev, nego v nebesa. Pred njim je stao sv. Peter i ga lübeznivo pitao: »Kaj bi pa ti rad?« »V nebesa bi rad šo, pa me ne poznaš? Vej sam pa jaz

ministrant i sam že več kak 1000 mešaj ministrirao. Pa me zato že pustiš v nebesa?»

»Pa bom pogledao, — pravi sv. Peter — ka maš napisano v knjigi življenja, v šteroj so napisana dobra dela. Knjiga življenja ministrantov pa je največkrat prazna, ar njihovo delo je hüdobni düh spisao.« Zdaj prinese sveti Peter knjigo. Pokaže jo Jančeki. Janček je bleđi postao, kda je vido, da je samo 20 meš spisanih. Sveti Peter njemi čte dale: »Pri 140 mešah si sebi zadržao lepšo obleko, pri 50 si se bio z drugimi, pri 200 mešah si ne püsto drugoga na prvo mesto, pa g. kaplan so želeti, da bi se zmenjavali, pri 70 mešah hitro brez vsake pobožnosti molo molitev, pri 4 mešah si se smejao i po nepotrebem si gledao nazaj, tak si 300 malih spačo, pri 50 mešah si mislo na igre, 780 krat si po nemarnom poklekno. Vidiš samo 20 meš, pri šterih si dobro ministrirao, samo za 20 stopnic si bliže nebesam, pri drugih 980 mešah pa še ostane tolko dobroga, da prideš 30 stopnic više. O če bi pa pri vseh 1000 mešah brez nečemurnosti, brez slabih misli, brez kreganja i v slabšoj obleki ministrirao, bi tvoja dika takša bila, kak jo majo angelje. Zdaj pa boš mogeo toliko vör trpeti v vicah, koliko napak si napravo pri sv. mešah. Če bi pa se teh napak tüdi spovedao i je obžalüvao, bi jako malo trpeo v vicah.«

To je povedao sveti Peter, Janček pa je že vido morje plamenov i je že čüto, kak so ga zgrabili, zdaj se je zbüdo.

Žalostno je vido, da je to vse istina, ka njemi je nebeski vratar povedao. Odsehmao se je več ne bio z drugimi, ne šteo meti samo lepo obleko, ministrirao je pobožno, molo, pazo je, da ne napravi nikše falinge i če jo je napravo, jo taki obžalüvao; ministrirao je tak, kak angeo, ar je šteo, da se njemi naj vse v dobro spiše.

Kak pa ti mali ministrant ministriraš?

Feri.

Na Vélki petek

Prišeo je tisti den. Komaj smo se ga včakali. Na prste smo šteli dneve, kda pride. Pa smo se edno zajtro zbüdili i veselo smo pravili: »Dnes je tisti den!«

Ka smo pa tak čakali? Čakali i veselili smo se toga, ka bomo šli Bogeca gledat. Zdaj pa je prišeo tisti den, svetlo sunce se je pripelalo na nebi i prineslo nam Velki petek. Vélki

petek je den, kda so židovje križali Jezusa — Boga. Jezus je vmro. Žalostni smo bili i čemerni na hūdobne lūdi, ki so Jezusa vmorili. Ali žalost je pomali odišla s srca i veselje se je zbudilo v nas, ar smo znali, da je to že davno bilo i zdaj obslūževlemo samo spomin Kristušove smrti i da bomo šli Bogeca gledat.

Sunce je svetlo sijalo. Bosi, oblečeni v novo obleko smo šli proti cerkvi. Ceke trume so nas bile, tū dečki, tam deklīčke. Pomali smo šli, gledali vse naokoli, trgali sprotolešnje rože. Tak smo bili radostnoga srca, brez vsake skrbi.

Stopili smo v mračno cerkev. Okna so bila zagrnjena s čarnimi prtovi, na oltaraj je ne bilo rož. Šli smo naprej i tam na desnoj strani so bile dveri v boži grob. Pred vhodom sta stala dva stražnika s pločevinastimi kapami. Pa smo se spomnili iz zgodb svetoga pisma, ka so Jezušov grob stražili soldacije. Prerinoli smo se skoz gnječo v boži grob. Bila je to mala, nizka kapelica brez oken. Bio je v njoj lepi oltar, okinčani z rožami posvetje v različnih farbaj so žareli, gorele so sveče. Dūh po kadili se je širo okoli. V spodnjem deli oltara smo videli podobo Bogecovo, i ta smo na stubo položili dinar ali korono, Jezusi v darilo. Odzgora na oltari je v zelenji bliščala zlata monštranca i Bogec so bili tam živi, skriti v belom krūhi. Ministranta sta klečala pred Bogom i belo oblečene Marijine dekle so molile živoga Boga. Tūdi naše dūše so molile: »Jezušek, znamo, ka si zavolo naših grehov trpo i vmro. Vidiš, zato te pa več ne bomo žalili z grehom? Daj, da bo naše srce kak lepi okinčani grob, v šteroga prideš počivat v sv. obhajili!«

Komaj smo se prerinoli skoz gnječo nazaj v cerkev. Nato smo molili križno pot. Skoro puna cerkev dece nas je bila. Kak da bi bio Velki petek odrejen svetek za deco. Resan, lepo je, da deca pridejo na Velki petek skūpno počastit Boga, ki je vmro za vse, tūdi za nje.

Deca, ite na Velki petek v cerkev molit Jezusa. Nesmete pa gučat ali se smejat! Darūjte Njemi, ka najlepšega mate — svoje srce!

Mamika je tužna bila . . .

Mamika je tužna bila,
gda srečala svojga Sina,
ki je neso križ pretežki . . .
Jokala je, zdihovala,
ta najboša mati draga:
Križ pretežki nesi, nesi
Na njem trpi, na njem vmeri,
Sinek dragi! — Rod človeči
reši greha, reši pekla!
Naj bo srečen, naj bo blažen,
naj ma večni, sladki vüzem.
Aleluja, aleluja!

Zvezdice

9. Trije doktorje. (Pripovedka)

Bili so negda trije doktorje, ki so razglašivali, ka vraštvo, štero so oni iznajšli, ma takšo posebnost, da kakšošte rano zaceli. Ednok so v nekoj krčmi hvalili to svoje vraštvo. Skoro vsi so vervali, samo krčmarica nej, zato so se pa ž njov vadlali:

»Krčmarica — so njoj pravili — prinesite nam eden krožnik!«

»Ka bi pa radi z njim?« je pitala krčmarica.

»Rad bi vam položo na njega svoje oko«, odgovori prvi i si je začne vö kopati z ednim dugim nožom.

»Jaz vam pa ščem na njega položiti svojo roko«, je nadalüvao drugi i si jo je odrezao, pa gda je krčmarica prišla z krožnikom, jo je na njega položo . . .

»Jaz vam pa ščem na njega položiti svoje srce«, je odgovoro tretji i si odpro prsi, vö zeo srce i ga na krčmaričin krožnik položo.

»Zütra vsi trije pridemo, — so pravili krčmarici — vsakši po svojo stvar, i se nazaj zvravimo z naši mvraštvom. Če se ozdravimo, nam vi date zabadav eden obed.«

»Dobro, vam ga dam«, je odgovorila. A malo časa za tem si je začnola premišlavati:

»Ka pa će bi rešan ozdravili? Jaz bom njim mogla obed plaćati i šće pred vsemi temi, ki so to vidili, bom osramočena, ar sam ne štela vervati. Morem njim nekaj naštelati.«

Gda je sama ostala, je začnola pripravlati mrežo, v štero bi se vsi trije doktorje zgrabili i etak ali ovak vadlingo zgübili. Najprle je zgrabila velikoga domačega mačaka, njemi vö skopala oči i je djala na krožnik na mesto oči prvoga doktora; za tem pa dala odrezati roko ednomi tovaji, šteri je ravno tisti den obešeni bio, i preminila z rokov drugoga doktora; nazadje je pa vzela srce praščiča, samo pred par vörami bujtoga za težake, i je djala na krožnik na mesto srca tretjega doktora.

Drügo zajtra pridejo trije doktorje i »Prišli smo« pravijo krčmarici. »Dajte nam naše stvari, da posküsimo, če se z našov mastjov nazaj zacelijo ali ne.«

Krčmarica njim prinese i trije doktorje na sredi hiže, pune lüdi i navzoči vseh začnejo svoje delo.

Začne prvi; vzeme v roke tiste mačakove oči, je namaže i je na mesto dene. Pašejo njemi i služijo kak či nigdar nebi betežne bile. Isto napravi drügi z rokov, tretji pa z srcom. Lüdje so navdüşeno ploskali tomi čudeži, krčmarica pa se mogla vdati i vsem trem obed plaćati.

Trije doktorje nadalüjejo svojo pot. Idejo, idejo, gda samo eden začüti ka njemi drügi bašla po žepi:

»Ka bi pa rad«, ga skrega, »me šćeš oropati?«

»Nevem, ka je to!« njemi ves ponižani i žalosten odgovori, »ta moja prava roka je nekša poželiva postala po lücki žepaj. Šće po sili mi v nje vujde i, či kaj dobra najde, je tüdi vzeme.«

Tovajova roka je bila!

»Gledaj enoga! Gledaj eno! Da bi jo poznao! Kak je lažлива — nesramna itd.,« je gućao prvi doktor koga šte je vido.

»Oh, da si pa slaboga pogleda postao v tej dnevaj!« sta njemi zavrñnola ova dva. »Te pa na vsakšem samo slabo vidiš, či že je ali ne.«

»Jaz sam nerazmim«, njima odgovori, »da pa ka si znam, či te moje oči vsepovsedi samo slabo vidijo?«

Bile so mačakove oči.

»Gledaj, gledaj, kak fajno blato!« si je zgućao tretji doktor, »kak bi se dobro bilo v njem kotati« i prle kak sta ga oviva dva mogla zadržati, skoči notri i se ves veseli kališa.

Bilo je prašičovo srce!

Krčmarica je zvedila za te smešne dogodke, se dobro nasmejala i pravila:

»Oni so se šteli z menov šaliti, do sam se pa lekaj jaz z njimi.«

Ta fabula nam pomaga zarazmiti edno dragoceno misel: Narava, natura, jako natenkoma vpisava v svoj zapisnik, nikaj ne pozabi, pa nikaj nikomi ne odpusti.

Si nigdar nej opazo, ka so si zmislili trgovci, šteri se ne zavüpaajo jako na svoje pomočnike? Zmislili so si edno kaso, štera vsakikrat i natenkoma zapiše peneze, ki se notri devajo, tak, ka je nemogoče znositi niti krajcara. Dobro! Naša düševna narava, to je naše düšne vesti, rahločütnost, je tak kak edna kasa, štera vse zapiše v svoj zapisnik i tüdi vse ohrani. Ta naša kasa vse to ka vdabla, vküp seštevele i včasi šče povnoži. To seštevanje i vnoženje se z drügov nam jako znanov rečjov pravi n a v a d a. Či toj kasi v našoj naturi, daš seštevat i ali vnožiti dobra dela, maš dobro navado ali jakost, či pa slaba dela, maš slabo navado ali nagnjen si na greh.

10. Eden metek je stavo brzovlak.

Čüjte to pripovest, štera či je nej istinska, je zagvišno dobro zamišlena.

Eden brzovlak je na poti med New Yorkom in San Franciskom, pun bogatih popotnikov. Že ide z sov močjov, gda samo naednok začne füčkati, nenadoma zavre i se stavi. Šinje so celo žareče postale, s takšov silov je šo i tak hitro se je stavo. Bio je na sredi velikanskoga loga i ob pou noči. Vsi milijonarje prestrašeni stopijo z vlaka i spitavlejo, zakaj se je vlak tak hitro stavo, v tak velkoj nevarnosti i tak kesno v noč? (Dale.)

Marija rada pomaga — poslušajte!

(Pripovedka)

Se že mrači. Od vsej strani je čüti zvonove. Lüdje prižigajo posvete i molijo. Vsi molijo angelsko pozdravljenje. Samo v ednoj hižici je knica. Tam ne gori posvet.

Devetletna Ančka je sama doma. Strah jo je jako. Nad logom vzhaja žareči mesec. Lepo sveti v Ančkin obraz i na

Marijino podobo. V velkom strahì poklekne i začne etak mìlo prositi med močnim jokanjom: »Marija, Ti znaš, ka je mene jako strah. Oča so daleč v Ameriki, mati pa so mi šli po gvan-tec, mogli bi biti že doma, drage mame pa nega dugo, dugo domo. Marija, jaz sem v strahi za mamu. Občuvaj mi drago mater i jih pripelaj domo.« Njene rokice so bile visoko povzdignjene k Marijinoj podobi in so se belile v mesečini kak da so iz beloga marmora. Pristopi k podobi, jo vzeme iz stene in jo polubla. Nese jo k okni v mesečin sij in jo tam gleda in prosi tak dugo, ka tam zaspi od otrújenosti.

Ančkina mati so v velkom logi na poti zablodili. Tudi mati se je mìlo jokala. Noč jo dojde in neve nikam. Sede na tratico malo, moli i že začne dremati. Naednok jo predrami lepa ženska in jo veselo pozdravi. Obe v velkom veselji pogledata i ideta dele skúpno pot. Za kratek čas je bila mati v vesi. Blúzi hiže tam, gde se poti križajo, se ženski prisrčno poslovita i razideta.

Doma je Ančka včasi začúla mater. Vesela je šla odpirat. Vse sta si pogučali i po kratkoj molitvici ideta spat.

Zajtra opazi mati na stoli Marijino podobo, jo gleda i gleda pa se njoj močno vidi, ka je ta podoba takša, kak je bila no-cojšnja ženska, štera njoj je pokazala pot. Obe spoznata Marijino pomoč in sta v svetom strahi okinčali njeno podobo — podobo Marije Pomočnice.

Marijika ne zapústi nas,
poslúni naše prošnje glas.

Pišemo si

Prečastiti gospod, predragi naš Striček! Dnes Vam prvič pišem. Pišem Vam, ka se je približao Vaš častiti god. Ino ob toj priliki Vam želem vsega najlepšega, ka si želi Vaše blago dühovniško srce. Posebno Vam želem bolše zdravje, dugo življenje, da bi še vnogo vrsto let mogli delati za naše mlade düše i širiti M. Ograček, s šterim nam telko nedužnoga veselja pripravlate. Za Vaš častiti god Vam najlepše čestitam i Vam želem milosti pune srečne dni. Predragi Striček, naznanjam Vam tüdi, da mam drügo leto naročeni Marijikin Ograček. Jako se mi

dopadne. Vsigdar ga vsega preštem. Pa tudi pesmicè se mi
 jako vidijo. Jaz se iz Ogračeka vsigdar edno pesmico navčim
 pa jo v šoli deklamiram sebi i drugim na veselje. Pisali ste
 nam, či hodimo v šolo poleg cerkvi, naj idemo malo notri. Jaz
 hodim v Turnišče v šolo v tretji razred i hvala Bogi mam priliko
 vsaki den iti v cerkev, zato ka hodim tudi ministrirat, ka mi da
 največ veselja. Prosim Vas lepo, predragi Striček, molite za
 mene, da bi bio dober šolarček, da bi delao veselje Marijiki ino
 mojoj dobroj mamiki v grobi. — Nemrem Vam dati raznih daril,
 ka jih sam nemam, a to ka mam, Vam rad dam. Mojo srčno
 lübezen in globoko hvaležnost zato, ka lübite nas, male otroke,
 i nam tak lepo pišete v M. Ogračeki. Zato sam Vam napisao te
 preproste vrstice, da vas malo razveselim na den Vašega č. veseloga
 goda. Priporočam se v Vaše pobožne molitvi. Bog z Vami! Iskreno
 Vas pozdravlja Vaš **Ivan Törnär, Brezovica 16.**
 — Dragi Vanek! Tvoje lepo pismo me do dna srca razveselilo.
 Dokeč boš rad hodo k Jezuš, boš meo vse. Jezuš je vse. V njem
 je mir, je čistost, je krotkost, je ves blagoslov i vsa pomoč.
 I gda boš ga pri svetih mešaj gledao na oltari, ga vseli prosi
 za dečico, za tisto dečico, štero hüdobni pokvarjajo pa v kraj
 od njega vlečejo. Milo pogledni v sveto hostijo i zlati kelih pa
 z detečov düšov zdehni: **Moj Gospod i moj Bog! Reši nas, svojo
 dečico, iz hüdobnih rok!** — Jaz bom se pa gostokrat spominao
 pri svetih mešaj z tebe, tvoje pokojne mamice i vseh tvojih.

Dragi stric! Približao se je Vaš god, zato Vam želem, da
 bi se še vnogo let včakali zdravejši pa veselejši svojega goda
 i bi dalje vodili Marijikin ograček. Jaz ga rada čtem, gda ga
 v roke dobim, a stariši mi pa tudi radi dajo peneze za dobre
 knige. Dragi Stric! Sv. Jožef Vam naj bo na pomoč v vašoj
 borbi, s šterov se borite za zveličanje düš. Pristrčno Vas pozdravlja
Horvat Marija, Trnje hšt. 35. — Dragi Maričika! Če
 bi mi prinesla pun koš zlata, bi me ne mogla tak razveseliti,
 kak si me s temi prostimi vrticami. To pa zato, ar spoznaš,
 ka se trüdim za zveličanje düš. O, tak je! Tak je! Nigdar za
 drugo ne sam živo, samo zato! Zato molim, zato mešujem, zato
 predgam, zato pišem, zato živem, naj zveličam vse lüdi. Pa to
 me žalosti, da se ne dajo vnogi zveličati. Raj idejo v pogüblenje
 kak v večno veselje. Vaš mali dečinski šereg pa mi je na posebno
 veselje, ar se da voditi po pravoj poti. Le ostani dobra i

vrla pa k Jezušu vodi i ostalo dečico. Pozdravla te z zahvalnim srcem — Stric.

Predragi mi Stric! Približao se je vaš veseli god sv. Jožefa. Štejem si v dužnost, da se vam s skromnim voščilom izkažem zahvalnoga za vse sprejete dobrote. Prosim vas pa tudi, bodite nam zanaprej tok dobri, ka ste nam bili dozdej, da bi nas razveselili vnogokrat z lepim Marijiinim Ogračekom. Nemam vam toti dati za god kakšega velikoga dara. A sprejmite to, ka mam, najmre molitve, ki se zdigavajo z mojega srca. Lübi Bog naj vam podeli vno go zdravja i naj vas varje na vseh potaj vašega življenja. Vaš sveti Angeo varivač naj vas vodi povsod i naj vas adnok pripela k preveselomi goščenji v nebesaj, gde te vživali plačilo. Bog vas živi vno go let! Veseli i srečni god vam želejo tudi oča i mati i vsi moji bratje i sestre. **Kreslin Jožef, G. Bistrica.** — Dragi Jožek! Prav topla hvala naj bo tebi i vsemi tvojim za srčne pozdrave. Le naj se zdigavlejo z tvojega srca molitve za mene. Je potrebujem. Nedužno dečico Bog rad posluhne. Srčno vas vse pozdravla — Stric.

Lübleni mi Stric! Lepe pozdrave vam pošila naročnica **Vogrinčič Milka** z Gerlinec s svojimi bratami i stariši pa vam želemo dosta sreče pa zdravja k vašemi dnevi!« — Srečo iz zdravje mi želeš, draga Milka! Jaz tebi i tvojim tudi. Bodimo vsi zdravi na duši brez smrtnoga greha i srečni v lepih jakostaj i čednosti. V teli pa tudi naj nas vse krepke obdrži dober Jezušek po sv. Jožefi. Pozdravljeni vsi! — Stric.

Prečastiti Stric! Jaz vas pozdravljam, po imeni Marica. Svetoga Jožefa den častimo. Na te prelübi njihov den jih pozdravljam. Bog jih živi dugo let. Zdravi i veseli! Mesto mojega dara naj jih obdarüje sam Gospod Jezuš Kristuš. Šče enkrat vas srčno pozdravljam z Jezušom, Marijov i sv. Jožefom! Prečastiti stric, preveč sam vesela, gda mi širiteo prinese Marijikin Ograček. Lepših rožic njim ne morem poslati, še vu mojem püngradi ne cvetejo, naj je spremljejo s takšim veseljom, s kakšim je pošlem. — **Ženavlje, Čerpnjak Marija, II. razred.** — Dragi Marica! Na karti, štero si mi poslala — Bog ti plačaj za lübezen — cvetejo spominčice i šmarnice. Lepe modre spominčice, štere pri potokaj rastejo i bele dišeče šmarnice ali kukojce, štere se po temnih goščaj skrivajo. Želem ti, da si tudi ti spominčica pri potoki. Potok je v cerkvi v oltari. Tam je Jezušek

doma, ki je potok, vretina, vodina vseh milosti. Bodi njegove spominčica rada se zdržavli pri njem i dosta dosta misli na njega. Bodi pa tudi šmarnica ali kukojca v temnoj gošči. Ta gošča je molitev i poniznost. Prosta, ponizna bodi v noši, guči i celom oponašanji. Tak boš lepa bela, dišeča šmarnica, šteroj de se veselio sv. Jožef z Marijov i Jezušekom. Pozdravlja te prav goreče na lepom dalešnjem Goričkom z vsemi naročniki — Stric.

Predragi nam Stric! Približao se je vaš veseli god sv. Jožefa, šteroga ime ste nam dragi Stric vredni bili pri sv. krsti gori sprijeti. Potem se nam tudi približava vesela spomlad in ž njov cvetke i sladke melodije ptic, ki mi prinaša tak dragi den, den vašega goda. Kak naj vam, dragi Stric, čestitam na te den? Sprejmite najiskrenejše četitke ino žele. Da bi Vam lübi Bog podaro obilo sreče. Nikoli naj ne zadenejo temni oblaki nezgod Vaše živilenske poti. Temveč sunce sreče naj obseva vašo toli trnjevo pot. In kda se nagne den Vašega življenja, kda se bo zagrinjala tema pred Vašimi očmi, te naj Vam zasiya nebeska svetloba in lübi Bog naj vas pela v kralstvo slave, kje ne skuz in bridkosti, kje doni mogočen spev Angelov. To hočem prositi in za to moliti pri Bogi, ki edini Vas more usrešiti časno in večnō. Bog Vas živi še mnogo let. To so žele od **Matilde Kreslin, VI. razred, z Gornje Bistrice.** — Draga Matilda! Tvoje žele so lepe, tvoja vera, da vse od Boga, od toga neskončno dobroga Boga čakaš, pa najlepša. Le ostani v njenom krili, tü, samo tü, v pravoj delavnoj katoličanskoj veri je doma časna i večna sreča! Bog te živi! — Stric.

Vsoj dečici. Vsoj dečici, štera me je na god pozdravila, za mene molila i sveto prečiščavanje darüvala, se iz globočine svoje düše zahvaljüjem. — Nepričaküvano so prišli, celo iz daleka, pa me pozdravili. Nesam toga želo. Veseli me ta lübezen, ne zato, ka ste me pozdravili, nego zato, ar vidim z vašega oponašanja, ka znate biti zahvalni. Zahvalen človek pa se Bogi dopadne. Med pozdravom me eden huncvut celo za vüho potegno iz lübezni. Tak sam si na to spregovoro, kak so negdašnji moji mali spregovorili, gda sam je ešče včio po šolaj pa kaj tezao ali justao. Tej so mi z smehom pravili: »Nikaj me ne bolelo«. Jaz sam ravno to odgovoro. Ne samo, ka me ne bolelo, nego iz srca veselilo, ka me radi mate. Mejte me li radi i bogajte popolnoma! Bogajte me i častite iz celoga srca Marijiko!

Na Sveto Jutro

Na vzhodu luč žari,
vsa gora zablesti
na sveto jutro.

Kameniti grob odprt,
daleč je zbežala smrt
na sveto jutro.

Saj vstal je, v siju ves,
Kralj zemlje in nebes
na sveto jutro.

Bog nam greh odvzel,
nas sebi je otel
na sveto jutro.

Duša, slavospev zapoj,
saj svetil ti bo soj
v rajskem jutru.

Noni in Mani

Islandska dečka. Povest. — Spisal Jon Svensson S. J.

(Dalje.)

Za konec izmoliva še očenaš. Potem sedeva zopet skupaj in se okle-
neva z rokami.

»Kaj misliš, zdaj bo prav gotovo bolje?« vpraša Mani.

»O da, upam.«

»Ali misliš, da naju ne bo Bog tudi vslišal?«

»Gotovo naju bo, Mani.«

»Saj mama tudi pravijo,« nadaljuje Mani, »da nas Bog vselej usliši,
če le pobožno in zaupno molimo. In to sva midva tudi storila, ali ne?
Sedaj se nama ni treba več bati, Noni. Bog in njegovi angeli so zdaj
z nama.«

Dasi sem bil vaje takih otroških besed pri malem bratu, so me
vendar zdaj tako ganile, da so mi polzele solze z lica.

Mani nadaljuje:

»Tako, Noni. Zdaj zopet lahko leževa in gotovo zaspiva. In Bog
naju tudi prav gotovo reši iz te nevarnosti.«

Nisem mu odgovoril, le k sebi sem pritisnil malčka ves ganjen.

Bil sem prepričan, da govori Bog po njegovih ustih, zakaj bil sem
si svest, da je njegova duša ljubemu Bogu mnogo bliže nego moja.

Moj bratec je bil v resnici pobožen in nedolžen deček, zato so ga
vsi ljubili in spoštovali, ki so ga bolj poznali.

Takrat mi je bil pravi angel varuh, ker je bila njegova zasluga, da sva opravila molitev in prav otroške besede iz njegovega nedolžnega srca so me tako zelo ganile in spremenile mojo malodušnost v zaupanje.

Leževa torej zopet drug poleg drugega in res oba trdno zaspiva.

Tako sva ležala, obdana od megle, in počivala pod varstvom dobrih angelov brezskrbno na globokem morju v slabem čolniciu, ki ga je morski tok gnal ven na morje ...

5. Med kití

Kako dolgo sva spala, ne vem, a zbudila sva se tako, da naju je zelo presnetilo. Nenadno naju je namreč nekaj vrglo s klopi na dno čolna.

Ko se zaveva, slišiva nenavadno sikanje in šumenje okoli sebe. Obenem je padlo kakor ploha na čoln.

Morje je bilo razburkano in valovi so premetavali čoln sem in tja. Najbolj čudno pa je bilo, da ni bilo prav nič vetra in da je ploha prav tako nenađoma ponehala kakor je prišla.

Poskusiva vstati, a med dolgim spanjem sva od nočnega mraza tako odrevenela, da se skraja skoro nisva mogla premakniti.

Ko se nazadnje vendarle postaviva na noge, takoj zopet padeva. Čoln se je tako premetaval, da sva se morala kleče držati za klop ob krmilu.

Izredno sikanje in šumenje in nenavadno pluskanje po vodi prav blizu naju je bilo tako močno, da oba nehote glasno zavpijeva. Nisva mogla razumeti, kaj naj bi se bilo zgodilo. Gosta megla nama je docela zastirala razgled in tako je bil najin položaj še mučnejši.

Kakor otrpla od strahu ne zineva spočetka niti besedice.

Slednjíč začne Mani:

»Odkod pa so ti vali, Noni? Saj ni sledu o vetru!«

»Da, Mani, tudi zame je to uganka.«

»In dež! Odkod prihaja? Prav malo prej je še lilo in zdaj je nenadno prenehalo!«

»Jaz si tudi ne znam tega razlagati«, odvrnem jaz, gledajoč vodo, ki se je vse naokoli naprej in naprej nemirno gibala.

To niso bili mirni, široki valovi, ki nastanejo včasih tudi ob lepem vremenu, bili so čisto druge vrste, brez vsakega reda in čisto penasti.

»Kaj je vendar to, da je voda tako nemirna!«, vpraša zopet Mani in se me ves v strahu tesneje oklene.

»Mislim«, pravim jaz, »da bo kaka velika ladja, ki je pravkar odplula mimo naju. Morda pa je potres.«

Komaj to izustim, dvigne nov val najin čolnič še bolj ko prej v višino, in to je prišlo tako nepričakovano in brez vidnega vzroka, da sva bila vedno bolj osupla.

Pogledava v smer, iz katere je prišel val.

Tedaj zagledava nekaj, da naju kar zona popade.

Videla sva, kako se čisto blizu, le nekaj metrov od naju, dvigne iz morja ogromna črna svetleča se pošast. Obenem zaslišiva tisto nenavadno šumenje in v tistem trenutku zagledava kot mogočen belkast stolp dima, ki se dviga od pošasti naravnost navzgor.

Kar sva imela za dim, je padlo kot dež v morje, nekaj tudi na naju. Sedaj mi je bilo vse jasno.

Zašla sva bila v množico kitov, ki so se premetavali na površju in vodo v silnih pramenih brizgali v zrak.

Takoj izprevidim, v kakšni nevarnosti sva; kajti taki čolniči, kakor je bil najin, niso velikim kitom prav nič mar. In če bi se kateri prav pod nama dvignil na površje, bi vrgel s hrbtom najin čoln kot orehovo lupino nakvišku in čoln bi se gotovo prevrnil. Čimprej torej iz nevarnosti!

Brž nastavim vesli v vodo in poprosim Manija, naj krmari proč od kita, ki je plaval poleg naju na površju. Jaz veslam z vso silo in čoln se hitro oddaljuje od nevarnega mesta.

Videl sem še, kako se je žival zopet pogrezala vanjo. Tako je prišel drugi del nekoliko iz vode in ko je nekaterikrat udarila z repom na levo in desno, je izginila v globino.

Z neumornim veslanjem prideva kmalu iz območja kitov.

Tu je bila površina zopet gladka in mirna. Vendar sem še nekaj časa veslal, da bi prišla čim dalje proč od nevarnih pošasti.

Končno potegnem vesli zopet v čoln in sedem k bratu.

Čeprav naju je dogodek s kiti zelo razburil, vendar nisva več govorila o tem; bila sva le preveč utrujena in slabe volje.

»Bog ve, koliko je že ura?« vpraša Mani.

»Mislim, da nekako polnoč.«

»Meni se pa zdi, da bo že več, gotovo dve ali tri.«

Mogoče je imel prav; saj sva dolgo spala.

Zopet me je malo zaskrbel Mani, ker je bil videti zelo slab. Rečem mu, naj sede sredi čolna na klop in naj malo povese, da se nekoliko razgiblje. S tem je bil takoj zadovoljen.

»Toda le z enim veslom smeš veslati«, mu rečem, »zakaj premajhen si, da bi obe obvladal.«

Mani sluša. Medtem sem pa jaz držal drugo veslo tako, da je le šlo naprej.

Čez nekaj minut pravi Mani:

»Dober svet je bil to. Mi je že bolje.«

»Potem pa le nadaljuj!«

Zdajci pa skrči noge in glasno zakliče:

»Kaj pa je to? Voda gre v čoln!«

Kot bi trenil skočim kvišku, se sklonim in pogledam.

Resnično, od spodaj je voda tiščala v čoln. Dno je bilo že polno, in videla sva, kako se voda dviga.

Niti trenutka ne smeva izgubiti. Vržem se na kolena in privzdignem nekaj desk na dnu, da bi našel luknjo, skozi katero je vhajala voda.

To je treba brž zamašiti, če ne, bo čoln kmalu poln vode in potem sva obsojena na smrt.

Z desnico sežem v vodo, da bi poiskal okroglo odprtino, ki jo imajo islandski čolni vedno ob hrbtici in ki jo zapirajo z lesenim zamaškom. — Ko po vožnji potegnejo čoln na suho, zopet odmaše, da lahko odteče voda, ki se je nabrala.

Slutil sem, da je ta zatič odletel. In tako je tudi bilo. Luknja je bila odprta.

»Mani«, zakličem, »lesenega zatiča ni več, poišči ga hitro.«

»Kje naj ga najdem?«

»Na vodi v čolnu mora kje plavati.«

Na klopi kleče išče in išče Mani vse naokoli. Pa zatiča ni bilo.

Medtem sem jaz tiščal roko na odprtino; vendar nisem mogel popolnoma preprečiti, da voda ne bi vdiral v čoln.

»Za božjo voljo, Mani, požuri se, ne zmagam, voda me bo pokrila.«

»Ne morem ga najti, nikjer ga ni.«

Najino stanje je bilo brezupno!

Tedaj mi pride srečna misel:

»Vzemi nožič«, zakličem, »in odreži mi rokav na rami.«

Mani sluša moj ukaz in odreže rokav od srajce, ga potegne z roke in mi ga da v levo roko. Jaz ga stisnem in potlačim v nevarno odprtino.

Sedaj sem se mogel dvigniti.

Toda čoln je bil napol v vodi.

Začneva iskati zajemala. A žal sva ga pozabila vzeti s seboj, vendar pa nisva smela dragega časa zgubljeni. Voda mora čimprej iz čolna, zakaj če pride veter ali valovje, bo mali čoln takoj poln.

Nisva si znala pomagati.

Tedaj zakliče Mani:

»Saj lahko zajemava s čepicama.«

»Izvrstno! Šlo bo.«

Takoj se lotiva dela.

Trajalo je dalje časa. Končno je bil čoln le prazen.

Zdaj šele najdeva izgubljeni zamašek: spodaj ob hrbtici je obtičal.

Takoj ga denem na njegovo mesto; nato si oblečem zopet mokri rokav in si ga privežem s koščkom vrvice.

Ta velika nevarnost je bila tako preprečena in mogla sva spe skupaj sestiti na klop zadaj v čolnu.

Pa kmalu začutiva, kaj se pravi, v hladni noči ves premočen sedeti v odprtem čolnu.

»Toda, Mani, slabo nama gre.«

»Ko bi nama Bog kmalu pomagal!« vzdihnem jaz.

»Gotovo nama bo«, odgovori Mani, »saj sva ga prosila.«

»Že res, pa mama pravijo, da nas Bog skuša, kadar ne pomaga takoj.«

»Mani moj, ko bi naju Bog le predolgo ne skušal. Tako slabo mi je.«

»Ubog! Noni, ti si tudi po vsem životu moker in nimaš suknjiča. Čakaj, dam ti tvojeja nazaj.«

»Ne, ne, ne vzamem ga.«

Moral sem ga v resnici prisiliti, da ga je obdržal. Zato me je pa tolažil, da je čisto prepričan, da pride pomoč kmalu.

Medtem nama je je bilo vedno huje. Vedno bolj naju je mrzilo in udi so nama bili kar trdi.

»Ali bi ne zmolila očenaša?« pravi Mani. »Bog nama gotovo hitreje pomore.«

Zmoliva očenaš. Potem sedeva in čakava.

(Nadaljevanje.)

Vganke

Marija Šoteri — Grinikečki.

Vgonite iz imena te gospe, kakše delo žele od vas!

OČO
BO BRO
SE TER TI
I PO GO PA
TE DO MA
LO ŠTUJ
DI DE
!

Zložite reči te vganke tak,
ka dobite lepo zapoved, štero
ste posebno dužni držati!

*

Rešitev se mora poslati do
30. aprila. Ki prav rešijo, dobijo
za dar lepo čtenje i podobico.

Mlada misijonarja

(Nadaljevanje.)

Meni Lojzek prav ponosno:
»Rika, sedem let sem star,
zdaj bom lahko misijonar.
Pojdem doli v Afriko
ali tjakaj v Indijo.«

»O, predragi bratec moj,
tudi jaz grem koj s teboj!«
»Punce niso za mis'jone,
ve ste samo za bonbone!«

»Le počakaj, nismo ne,
vedi, Lojzek, to ne gre!
Kar dobim in kar imam,
vse delim in tebi dam.«

